BÓG ABRAHAMA, IZAAKA I JAKUBA

(czwartek — spotkanie wieczorne)

Poselstwo trzecie

Alegoria dwóch kobiet

Wersety biblijne: Rdz 16:1 — 17:14; Ga 4:21–31.

I. Sara, żona Abrahama, i Hagar, jego konkubina, stanowią alegorię dwóch przymierzy — przymierza obietnicy i przymierza prawa — Rdz 16:1–3; Ga 4:24:

A. Sara, kobieta wolna, symbolizuje przymierze obietnicy, związane z nowym testamentem, przymierzem łaski — w. 23–24; Rdz 12:7; 15:7–21:

1. W przymierzu tym Bóg obiecał, że da Abrahamowi nasienie, i wcale nie chciał, aby on cokolwiek robił, by je uzyskać; pragnął wbudować coś w Abrahama, aby ten zrodził nasienie, które wypełni Jego zamysł; oto łaska — w. 4.
2. Sara, kobieta wolna, właściwa żona Abrahama, jest symbolem tego przymierza łaski; zrodziła Izaaka przez Bożą łaskę.
3. Owocem obietnicy łaski, którym jest Izaak, jest nasienie służące wypełnieniu Bożego zamysłu — 17:19; 21:12b.

B. Hagar, służąca, symbolizuje przymierze prawa — Ga 4:24–25:

1. Hagar, konkubina Abrahama, jest symbolem prawa; widzimy stąd, że pozycja prawa jest pozycją konkubiny — Rdz 16:1–3.
2. Przymierze prawa, którego symbolem jest Hagar, wprowadza wybrany lud Boży w niewolę, więzy, prawa, czyniąc go niewolnikiem pod prawem i oddzielając go od Bożej łaski — Ga 4:25; 5:1, 4.
3. Zrodzenie przez Abrahama Izmaela z Hagar symbolizuje ludzką próbę wypełnienia Bożego zamysłu za pomocą wysiłku upadłego ciała we współpracy z prawem — Rdz 16:4, 15–16; Ga 2:16; 4:23a.
4. Abraham zrodził Izmaela z Hagar przez cielesny wysiłek, a nie przez Bożą łaskę; dlatego Izmael, wynik ludzkiego cielesnego wysiłku według prawa, został przez Boga odrzucony — Rdz 17:18–19; 21:10; Ga 4:30.

C. Obietnica została dana w Księdze Rodzaju 12:2, 7; 13:15–17 i 15:4–5, natomiast przymierze zostało zawarte w wersetach 15:7–21:

1. Zgodnie z Bożym zamiarem przymierze obietnicy było pierwsze, przed przymierzem prawa; Bóg nie miał zamiaru wprowadzać prawa ani nie chciał, by człowiek starał się je zachowywać w celu wypełnienia Jego zamysłu.
2. Pierwotnym zamiarem Boga było wbudować się w człowieka, by wypełnić poprzez niego swój zamysł — w. 4.

D. Przymierze, które Bóg zawarł z Abrahamem w Księdze Rodzaju 15:7–21, zostało potwierdzone obrzezaniem w wersetach 17:1–14:

1. W wersecie pierwszym Bóg objawił się Abrahamowi jako Bóg Wszechwystarczający; jako wszechwystarczający Mocny jest On źródłem łaski, by zaopatrywać swoich powołanych w bogactwo swojej boskiej istoty, dzięki czemu mogą oni zrodzić Chrystusa jako nasienie, by wypełnić Jego zamysł.
2. W rozdziale szesnastym Księgi Rodzaju Abraham posłużył się swoim upadłym ciałem, by zrodzić Izmaela; w rozdziale siedemnastym Bóg nakazał mu odciąć swoje upadłe ciało, położyć kres swojej naturalnej sile, aby móc wkroczyć i zrodzić Izaaka przez swoją łaskę.
3. W sensie duchowym obrzezanie oznacza zdjęcie upadłego ciała, zdjęcie z siebie swego „ja” i starego człowieka, za sprawą ukrzyżowania Chrystusa — Kol 2:11, 13a; Flp 3:3:

a. Duchowe obrzezanie to nieustanne stosowanie śmierci Chrystusa wobec naszego upadłego ciała — Ga 5:24; Rz 8:13.
b. Obrzezanie rozprawia się z upadłym ciałem, które samo z siebie stara się czynić wolę Boga i wypełnić Jego obietnicę; znaczenie obrzezania polega na odcięciu ufności pokładanej w upadłym ciele — Flp 3:3.

4. Potwierdzenie przymierza poprzez obrzezanie dotyczy nasienia i ziemi i służy wypełnieniu Bożego zamysłu — Rdz 17:2–8:
a. Aby wypełnić wieczny Boży zamysł polegający na tym, że człowiek ma wyrażać i reprezentować Boga, Chrystus musi być naszym nasieniem i naszą ziemią; w tym celu musimy zostać obrzezani i prowadzić ukrzyżowane życie — Ga 5:24; 6:14.
b. Gdy położony zostanie kres naszemu upadłemu ciału, „ja" i staremu człowiekowi, otworzą się drzwi, przez które Bóg będzie mógł wejść i zrodzić Izaaka — Rdz 18:10, 14; 21:1–3.

II. Musimy rozważyć List do Galatów 4:21–31 w świetle doświadczenia Abrahama opisanego w Księdze Rodzaju:

A. W Liście do Galatów 4:21–31 Paweł mówi nam, że Hagar oznacza prawo, którego symbolem jest ziemska Jerozolima, Sara zaś oznacza łaskę, której symbolem jest niebiańska Jerozolima — w. 25–26.

B. Hagar i Sara reprezentują dwa przymierza: przymierze prawa i przymierze łaski; prawo to kwestia ludzkiego trudu i ludzkiej zdolności, by coś wytworzyć, natomiast łaska to Bóg, który daje się swemu wybranemu ludowi, by zrodzić wielu synów — 3:26; 4:6.

C. Przymierze, które Bóg pierwotnie zawarł z Abrahamem, było przymierzem łaski:
1. W przymierzu tym potrzebna jest nie ludzka zdolność ani wysiłek, lecz Boża łaska, która zradza wielu synów — 3:29.
2. Przymierze to jest tożsame z nowym testamentem; oznacza to, że przymierze, które Bóg zawarł z Abrahamem, było w rzeczywistości nowym testamentem — w. 8; Hbr 8:7–8:
a. Nowy testament stanowi kontynuację przymierza, które Bóg zawarł z Abrahamem — Rdz 15:7–21.
b. Nowy testament to pełna kontynuacja przymierza łaski, które Bóg zawarł z Abrahamem, by zrodzić synów; pierwszym z synów zrodzonych przez to przymierze był sam Abraham — Ga 3:26; 4:6; Hbr 2:10.

D. Dwa rodzaje dzieci zrodzone przez te dwa przymierza różnią się pod względem natury — Ga 4:24, 28–31:
1. Dzieci zrodzone przez przymierze prawa urodziły się według upadłego ciała, a te zrodzone przez przymierze obietnicy — według Ducha — w. 29.
2. Dzieci, które urodziły się według upadłego ciała, nie mają prawa uczestniczyć w obiecanym przez Boga błogosławieństwie, natomiast te, które urodziły się według Ducha, mają do tego pełne prawo — w. 30–31.
3. Ponieważ mamy łaskę, Chrystusa i życiodajnego Ducha, jesteśmy dziećmi według Ducha — 6:18; Kol 1:27; 1 Kor 15:45b:
a. Duch ten jest teraz w naszym duchu i czyni nas dziećmi według Ducha; oto wspaniałe objawienie przedstawione w Liście do Galatów 3 — 4.
b. Jako ci, którzy są dziećmi według Ducha, powinniśmy pozostawać w wypełnieniu Bożego pragnienia, radując się łaską, Chrystusem i wszechzawierającym Duchem jako błogosławieństwem ewangelii — 3:14.

E. Rozdział czwarty Listu do Galatów objawia, że matką wierzących — którą jest Jerozolima w górze, Nowa Jerozolima — jest nowe przymierze łaski, symbolizowane przez Sarę — w. 26:

1. Nowa Jerozolima, niebiańska Jerozolima, Jerozolima w górze, jest naszą matką, którą jest z kolei nowe przymierze łaski — Hbr 8:7–13; 12:22–23:
   a. Nowe przymierze jest naszą matką, ponieważ zrodziło nas jako dzieci wolności — Ga 4:31.
   b. Narodziliśmy się w nowym przymierzu, a Jerozolima w górze jest naszą matką — w. 26.
   c. Kobieta ta jest nowym przymierzem i naszą matką, a naszą matką jest Boża łaska.
2. Ojciec jest Dawcą łaski, łaska — przymierzem, przymierze — miastem, Jerozolimą w górze, Nową Jerozolimą, która jest naszą matką, synowie zrodzeni przez tę matkę są jej składnikami, a ona powraca do Ojca, by być z Nim jedno; wyszła z Niego, a następnie powraca do Niego — swego przeznaczenia — 1:3; 1 Kor 8:6.
3. Otrzymać nowe przymierze i zachowywać je to przyjść do niebiańskiej Jerozolimy i do kościoła; nowe przymierze, niebiańska Jerozolima i kościół to jedno i to samo — Hbr 8:7–13; 12:22–23.
4. Matką wierzących jest miasto, którego oczekiwał Abraham — 11:10:
   a. Miasto to zostało przedstawione w wersecie 12:22, gdzie czytamy, że podeszliśmy do niebiańskiej Jerozolimy, żony Chrystusa i matki nowotestamentowych wierzących, składającej się z synów Bożych, którzy się z niej narodzili.
   b. Wybierając Abrahama, Bóg miał na celu realizację swojej ekonomii, która polega na wydaniu na świat wielu synów, zrodzonych przez łaskę, stanowiących Nową Jerozolimę — Jego ostateczny i wieczny zbiorowy wyraz — Obj 21:1–2, 7.

@ Living Stream Ministry